

## Summer Blues (T'escollaré sempre V)

*Un relat de: [Suzanne](#)*

Allò que no et mata et fa més fort. Com ahir, que em vaig quedar sense benzina amb el fill petit d'una veïna que jo m'havia ofert a recollir del casal d'estiu. Afora plovent a bots i barrals, només eren les set de la tarda, però el poble estava tan desert i el cel era tan fosc que semblaven les deu d'un depriment vespre d'hivern. Sense benzina, però amb un nen de sis anys i un paraigües negre i vell de no se sap qui com a únic ajudant. Per sort estava només a un parell de minuts de casa, així que vam anar caminant a agafar l'altre cotxe per anar a comprar una bossa de benzina, omplir i portar el primer cotxe a casa i tornar caminant a buscar l'altre. Bé, és una història llarga i avorrida (sinònims de patètica avui). Però imagineu que una sola persona hagués de conduir dos cotxes a la vegada. És clar que no es pot! Vam acabar més xops que el mediterrani.

L'escriptor de la casa 5 ens va veure entrar per tercera vegada a casa tot xops i va ser tan amable de sortir a veure si tot anava bé. Les meves llàgrimes afortunadament no es distingien de l'aigua que lliscava per la meua cara. No podia evitar la visió del paraigües negre, vell i de no se sap qui com la metàfora adequada de mi mateixa.

-És clar que sí! -vaig mentir fingint un ampli somriure. No s'ho devia creure, perquè i va entrar amb nosaltres a casa. Després que se n'anés el nen amb la seva mare, em vaig poder relaxar per fi i l'escriptor va omplir dues copes de conyac. No és que el conyac m'agradi gaire, ni l'escriptor tampoc, però no vaig rebutjar el seu consol, si enteneu el que vull dir.